

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/60/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318207457
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2318207457.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: Y. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. O. XXX, proti žalovaným: 1/ Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpeného splnomocnencom: SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, a 2/ DRAŽOBNÍK, s. r. o., so sídlom Hviezdoslavova 6, Košice, IČO: 36 764 281, o neplatnosť zmluvy, o určenie že výkon záložného práva zo zmluvy o zriadení záložného práva je neplatný, o určenie že právne úkony dražobníka smerujúce k realizácii dobrovoľnej dražby sú neplatné, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 29. júla 2021, č.k. 8Csp/200/2018-608, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovaní 1/ a 2/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaní 1/ a 2/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100%, o ktorých bude rozhodnuté osobitným uznesením súdom prvej inštancie.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovení § 137 písm. d) CSP, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 3 písm. b) a § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, ako aj § 151a, § 151c ods. 1 a § 151l ods. 1, a § 151m Občianskeho zákonníka, keď z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného bola uzatvorená úverová zmluva a záložná zmluva, pričom tieto zmluvy žiadal žalobca určiť ako neplatné. Celé odôvodnenie žaloby bolo všeobecným generickým kompilátom bez skutkovej individualizácie a bez vzťahu k návrhu rozhodnutia. Žalobca odôvodnil svoje tvrdenia vo všeobecnej rovine k údajne neprijateľným zmluvným podmienkam. Súd poukázal na to, že opísanie rozhodujúcich skutočností je prejavom povinnosti tvrdenia, teda povinnosti substancovať svoje skutkové tvrdenia tak, aby z nich mohol súd vyvodiť, o čom má rozhodovať. Žalovaný žiadal, aby súd podrobil zmluvu súdnej kontrole z úradnej povinnosti a rozhodol, že všetky neprijateľné podmienky, o ktorých spotrebiteľ mal byť zo strany dodávateľa náležite poučený, nie sú pre spotrebiteľa záväzné. Súd poukázal na to, že ust. § 295 CSP nevylučuje (nenahrádza) povinnosť spotrebiteľa v spotrebiteľskom spore pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (§ 150 ods. 1 CSP), t.j. súd nemôže (s poukazom na ust. § 295 CSP) ani v spotrebiteľskom spore vykonávať dokazovanie ohľadne tvrdení, ktoré spotrebiteľ v spore nepredniesol. Výnimočne môže súd v záujme ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami vykonať dokazovanie ohľadne ich existencie v spotrebiteľskej

zmluve aj bez skutkových tvrdení spotrebiteľa o ich existencii, neprijateľné zmluvné podmienky v tomto zmysle nie je možné však stotožňovať so skúmaním splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.03.2016, sp.zn. 8 Cdo 251/2015, v zmysle ktorého naliehavý právny záujem je základným predpokladom každej určovacej žaloby. Bez jeho existencie je vylúčené zaobranie sa žalobou z hľadiska jej vecnej dôvodnosti. Zmluvy a iné právne úkony, jej existencie a platnosť, či neplatnosť, sú právnymi skutočnosťami. Žalobný návrh znejúci na určenie právnej skutočnosti, ktorý nevyplýva z osobitného predpisu, je potrebné považovať za vadný. Procesná prípustnosť žaloby o určenie právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d) CSP je daná výlučne vtedy, ak podanie takejto žaloby predpokladá osobitný predpis. Možnosť domáhať sa určenia neplatnosti o úvere nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. Spotrebiteľským úverom nie je úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, a teda platnosť zmluvy o úvere v danom prípade nemožno napadnúť neplatnosťou v zmysle § 11 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch. Prípadným vyhovením žalobe by sa nevyriešil stav neistoty právneho postavenia, ohrozenia práva, a neznamenalo by to úplné vyriešenie obsahu spornosti právneho vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Nasledoval by ďalší spor, a to súdne konanie o plnenie. Z tohto dôvodu nie je daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o úvere. Žalobca tiež žiadal určiť neplatnosť výkonu záložného práva vyplývajúceho zo zmluvy o zriadení záložného práva. Súd uviedol, že začatie výkonu záložného práva nie je prejavom ľubovôle záložného veriteľa, ale len dôsledkov porušenia povinnosti zo strany dlžníka hradiť pohľadávku riadne a včas. Dobrovoľná dražba predstavuje osobitné verejné konanie, ktorého účelom je prechod vlastníckeho práva k predmetu dražby. Ide o spôsob výkonu záložného práva, ktorý vyžaduje naplnenie všetkých zákonných podmienok obsiahnutých v zákone o dobrovoľných dražbách. Záložné právo je legitímny právny inštitút, na ktorého realizáciu slúži inštitút dobrovoľnej dražby, upravený v zákone o dobrovoľných dražbách. Zabezpečenie úveru záložnou zmluvou je zákonom dovolené a rovnako je dovolené pristúpiť k realizácii záložného práva v prípade, ak dlžník úveru riadne nespláca. Nepriaznivá finančná situácia žalobcu nie je dôvodom na to, aby súd zakázal žalovanému 1/ ako záložnému veriteľovi vykonať dobrovoľnú dražbu nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu, a taktiež nepriaznivá finančná situácia nie je dôvodom pre dlhodobé neplnenie si povinností vo vzťahu k veriteľovi. Ani skutočnosť, že predmetom zálohu je obydlie žalobcu, nie je dôvodom na vyhovenie žalobe. Výkon záložného práva je iba realizáciou práva záložného veriteľa vyplývajúceho zo záložnej zmluvy. Je to postup smerujúci k uspokojeniu jeho zabezpečenej pohľadávky. Návrh, ktorým sa žiada určiť, že výkon záložného práva je neplatný, nespĺňa povinné znaky práva, ani atribúty právnej skutočnosti. Žalobca tiež žiadal, aby súd určil neplatnosť právnych úkonov dražobníka, ktoré smerujú k realizácii dobrovoľnej dražby. Súd poukázal na to, že tu treba vychádzať zo zmluvy medzi záložným veriteľom a dražobníkom, v ktorej záložný veriteľ poveril dražobníka vykonaním dražby. V tejto súvislosti súd poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 24. septembra 2014, sp.zn. PL.ÚS 23/2014, v ktorom súd uviedol, že priamo záložný veriteľ plní takpovediac funkciu nezávislej súdnej moci, nakoľko bez priznania práva prostredníctvom nezávislého nestranného súdu umožňuje vyhlásením veriteľa o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky realizovať dobrovoľnú dražbu a týmto spôsobom zasahovať do princípov právneho štátu, ako aj do ústavného práva vlastníka nehnuteľnosti a realizovať dobrovoľnú dražbu bez exekučného titulu. K realizácii dobrovoľnej dražby v prípade záložného veriteľa ako navrhovateľa dražby nie je potrebné disponovať zo strany záložného akýmkoľvek exekučným titulom, ktorý by mal byť podkladom na nútený predaj nehnuteľnosti, v tomto prípade predaj prostredníctvom dobrovoľnej dražby. Žalobca má k dispozícii iný možný právny prostriedok ako žiadaný v žalobe, na prípadnú ochranu svojich práv. Zákon o dobrovoľných dražbách v ust. § 21 ods. 2 poskytuje osobe, ktorá tvrdí, že dražbou bola dotknutá na svojich právach, ak spochybňuje platnosť záložnej zmluvy alebo namieta porušenie ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Súd vo veci nevykonal dokazovanie navrhnuté žalobcom a to výsluch pracovníkov banky, výsluch dražobníka, ako aj dôkazy navrhnuté v písomnom podaní žalobcu na pojednávaní dňa 06.07.2021 z dôvodu, že pre právne posúdenie veci tieto navrhnuté dôkazy nemajú absolútne žiadny význam. V tejto súvislosti súd poukázal aj na ust. § 153 ods. 1, 2 a 3 CSP, podľa ktorého strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadať, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej. Vzhľadom na uvedené súd neprihliadol na prostriedky procesného útoku, ktoré boli predložené na poslednom pojednávaní. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a v spore úspešným žalovaným

priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, pričom o výške priznaných trov rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu nárok na náhradu trov konania, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil tým, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a vo vzťahu k nemu ako spotrebiteľovi bolo porušené právo na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie ignoroval zistený skutkový stav a svoje rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení veci. Namietol, že súd neaplikoval na prejednávajúcu vec normy spotrebiteľského práva, konkrétne ustanovenia § 52, 53 a § 54 Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, a tiež nevykonal navrhnuté dôkazy. Odvolaním napadnutý rozsudok trpí aj ďalšou vadou, a to nedostatočným a nenáležitým odôvodnením rozhodnutia, ktoré je v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP. Napadnutý rozsudok považoval za nezákonný, zjavne neodôvodnený, neprimerane prísny, nevyvážený a nezohľadňujúci argumenty, ani okolnosti predmetnej veci. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR. Z ústavného hľadiska nie je možné aprobovať a tolerovať výkon verejnej moci, ktorá je prostým uplatnením formálne predvídaného oprávnenia orgánu verejnej moci bez toho, že by bol sledovaný zákonom predpokladaný a racionálny účel, ku ktorému konkrétny výkon zverenej právomoci smeruje. On dôvodne žiadal, aby súd prvej inštancie rozhodol o neplatnosti právneho úkonu oznámenia o začatí výkonu záložného práva zo dňa 23.11.2004, pretože mu predchádzali neplatné právne úkony dodávateľa, na ktorých základe nemohol vzniknúť žiaden platný právny úkon. Mal za to, že banka ako profesionálny poskytovateľ úveru predpokladá i také situácie ako je zhoršenie platobnej schopnosti spotrebiteľa a pre tento účel banky ponúkajú spotrebiteľom odklad splátok na dobu 6 mesiacov, a tiež možnosť reštrukturalizácie, pričom žalovaná banka sa tak nezachovala voči nemu. Banka mu neponúkla žiadnu možnosť, len vydražiť jediné obydlie, pričom ani neexistovala reálna pohľadávka banky voči nemu, čo považuje za diskrimináciu jeho osoby a jeho rodiny, ktorej je živiteľom a ochrancom. Úvahy súdu v bode 18. odôvodnenia napadnutého rozsudku považoval za nedôvodné a netýkajúce sa prejednávanej veci, pretože doposiaľ boli vydražené nehnuteľnosti v jeho vlastníctve a nemožno v tomto konaní uplatňovať ust. § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách. Súd v rozpore so zákonom aplikoval ust. § 153 ods. 1, 2 a 3 CSP, pričom ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania, sa v spotrebiteľskom spore nepoužijú. Nepripustenie zmeny žaloby považoval, s prihliadnutím na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. marca 2019, sp.zn. 6 Cdo 27/2018 za v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho konania. Žaloba o vyslovenie, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná, je osobitným prostriedkom ochrany spotrebiteľa.

4. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný 1/, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu vecnej správnosti potvrdiť a priznať mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Napadnutý rozsudok považoval za zákonný, náležité odôvodnený, vychádzajúci zo správne zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že procesná prípustnosť žaloby o určenie právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d) CSP by bola daná výlučne vtedy, ak by podanie takejto žaloby predpokladal osobitný predpis (najmä hmotné právo). Možnosť domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o úvere nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu, a preto súd postupoval správne, ak žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o úvere zamietol. Rovnako sa stotožnil s dôvodmi zamietnutia žaloby v časti určenia neplatnosti výkonu záložného práva vyplývajúceho zo zmluvy o zriadení záložného práva. Žalobca sa v konaní účelovo snažil navodiť dojem o domnelom nezákonnom postupe žalovaných 1/ a 2/ pri výkone záložného práva. Žalovaný 1/ však preukázal legitímnosť svojho postupu, pričom žalobca opätovne uvádza nepravdivé tvrdenia a opomína skutočnosť, že práve on porušil zmluvné povinnosti. Poukázal tiež na to, že pokiaľ sa vlastník predmetu dražby (žalobca) domnieva, že dražobník nepostupuje pri príprave dražby v súlade so zákonom, je oprávnený podať na Ministerstve spravodlivosti SR podnet na vykonanie kontroly v zmysle § 33a a nasl. zákona o dobrovoľných dražbách. Po úspešnom vykonaní dražby sa môže pôvodný vlastník domáhať na súde určenia neplatnosti dražby za splnenia podmienok podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách. S poukazom na citované ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách je zrejmé, že zákonodarca dostatočným spôsobom zabezpečil ochranu práv a právom chránených záujmov osôb zúčastnených na dražobnom procese. Výsledok tohto konania by nebolo spôsobilé ovplyvniť ani vykonanie dôkazov oneskorene navrhnutých žalobcom. Žalobca navyše vôbec neuviedol, akým spôsobom by vykonanie ním navrhnutých dôkazov prispelo k objasneniu veci a k čomu by mali byť vypočutí zamestnanci banky a dražobníka. Pokiaľ žalobca namieta aj to, že súd nepripustil zmenu žaloby predloženú žalobcom na pojednávaní dňa

06.07.2021, poukázal na to, že o totožnom návrhu žalobcu súd rozhodol uznesením zo dňa 06.10.2020, č.k. 8Csp/200/2018-499, a preto považoval túto námietku žalobcu za irelevantnú.

5. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný 2/, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. Prvoinštančný súd správne a úplne zistil skutkový stav, správne aplikoval príslušné ustanovenia právneho poriadku a v nadväznosti na to vyvodil správny právny záver, ktorý aj náležite odôvodnil. Odvolanie žalobcu považoval za účelové a do značnej miery absolútne zavádzajúce a klamlivé.

6. Žalovaný 1/ začal s výkonom záložného práva riadne, včas a nezameniteľne v zmysle platných právnych predpisov, teda Občianskeho zákonníka. Žalovaný 2/ nikdy nežiadal od „spotrebiteľa“ peniaze pod hrozbou vykonania dražby nehnuteľností.

7. K odvolaniu žalovaných sa písomne vyjadril žalobca, ktorý poukázal na to, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľský spor a súd z úradnej povinnosti podrobí spotrebiteľskú zmluvu súdnej kontrole aj bez návrhu strán sporu. Na posúdenie proporcionality výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby je rozhodujúce zistenie, že dražba rodinného domu v hodnote prinajmenšom 120.000 eur sa má vykonať na účely vymoženia pohľadávky, ktorej hodnota bez príslušenstva dosahuje len 15.132,69 eur. V zmluve o úvere absentuje ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a tiež mesačná splátka, teda suma, ktorú by mal spotrebiteľ za úver splácať. Zásadne poprel skutkové tvrdenia žalovaných v plnom rozsahu, nakoľko sú účelové a zavádzajúce.

8. K vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný 1/, ktorý zotrval na dôvodoch obsiahnutých v jeho vyjadrení k odvolaniu. Poukázal na to, že limitáciu výšky pohľadávky, pri ktorej nie je výkon záložného práva formou dobrovoľnej dražby prípustný, upravuje § 3 ods. 6 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, pričom podľa citovaného ustanovenia nie je možné dražiť nehnuteľné veci, ak hodnota pohľadávky bez jej príslušenstva neprevyšuje 2.000 eur. Žalovaný 1/ začal výkon záložného práva pre pohľadávku, ktorej istina predstavovala sumu vo výške 16.494,97 eur. Odhliadnuc od procesnej neprípustnosti žaloby o určenie neplatnosti zmluvy podotkol, že zmluva o úvere nie je spotrebiteľským úverom, pričom poukázal na ust. § 1 ods. 3 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch.

9. K vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný 2/, ktorý opakovane poukázal na to, že prvoinštančný súd správne a úplne zistil skutkový stav, správne aplikoval príslušné ustanovenia právneho poriadku a v nadväznosti na to vyvodil správny právny záver, ktorý aj náležite odôvodnil. K namietanej proporcionality sa vyjadril v súlade s vyjadrením žalovaného 1/. Uviedol, že pre účely dobrovoľnej dražby sa použil opakovane posudok č. 30/2021 zo dňa 19.04.2021, ktorý stanovil všeobecnú hodnotu nehnuteľností vo výške 90.921 eur, pričom predmet dražby sa nevydražil ani za najnižšie podanie vo výške 68.200 eur, teda tvrdenie, že predmet dražby má osemnásobne vyššiu hodnotu ako pohľadávka, je nehoráznym klamstvom.

10. K vyjadreniu žalovaného 1/ sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že predmetná žaloba je určovacou žalobou práve preto, že žalovaný 1/ nemá platný právny dôvod na to, aby navrhol organizovať dražbu nehnuteľností vo výlučnom vlastníctve spotrebiteľa. On namieta absenciu náležitostí v spotrebiteľskej zmluve oprávnene, pretože ak zmluva neobsahuje dohodu o splátkach, ide o neplatnú zmluvu, a to s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že ide o absolútnu neplatnosť, tak na túto súd prihliada z úradnej povinnosti. Oznámenie o predčasnom zosplatnení úveru zo dňa 11.10.2016 považoval za neplatný právny úkon, pretože z neplatnej zmluvy nemohol vzniknúť právny úkon žalovaného 1/.

11. K vyjadreniu žalovaného 2/ sa písomne vyjadril žalobca, pričom poprel tvrdenia žalovaného 2/. Úverová zmluva, na ktorú odkazuje žalovaný 2/, neobsahuje nielen dojednanie o odplate, ale neobsahuje ani len splátku, ktorú by mal žalobca - spotrebiteľ platiť počas 180 mesiacov, ktoré ako obdobie je uvedené v zmluve. Je teda nesporné, že žalovaný 2/ nikdy predmetnú zmluvu nečítal.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou - stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ

použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

13. Žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že zmluva o úvere č. 703537 zo dňa 14.09.2012, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným 1/, je neplatná, že právny úkon žalovaného 1/, a to výkon záložného práva zo zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok č. ZZ1 k ÚZ č. 703537, je neplatný, a že právne úkony dražobníka žalovaného 2/ smerujúce k realizácii dobrovoľnej dražby nehnuteľností, sú neplatné.

14. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá a žalovaným 1/ a 2/ bol priznaný voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

15. Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom im znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP], súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností [§ 365 ods. 1 písm. e) CSP], na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP] a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP].

16. Najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu zaujal stanovisko, že medzi práva civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

17. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania, je úlohou a doménou súdu (§ 185 ods. 1 CSP). Súd jednoznačne pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia, a ktorého vykonanie je prípustné, pretože takýmto spôsobom sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena a neodôvodnene sa vzdávať od želanej a možnej miery zistenia skutkového stavu.

18. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti, je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ust. § 195 až 210 CSP.

19. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

20. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov

nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

21. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, prednesov strán sporu vyplynuli, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno mu nič vyčítať.

22. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

23. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

24. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004).

25. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

26. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

27. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia, a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

28. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že odôvodnenie žaloby obsahuje rozsiahle citácie zákonných ustanovení a výňatky odôvodnení rozhodnutí, a to bez zohľadnenia skutkových a právnych okolností konkrétnej veci. Žalobca teda nesplnil povinnosť v zmysle ustanovenia § 150 ods. 1 CSP a pravdivo a úplne neuviedol podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Uvedené zákonné ustanovenie platí i na spotrebiteľské spory, keď s prihliadnutím na ustanovenie § 290 CSP súd môže vykonať aj iné dôkazy, než ktoré spotrebiteľ navrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, nemôže však nahrádzať povinnosť uvedenia skutkových tvrdení v zmysle ustanovenia § 150 ods. 1 CSP.

29. Pokiaľ odvolateľ tvrdí, že pre spotrebiteľské spory sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania, tak uvedené platí, avšak je potrebné doplniť, že v zmysle ustanovenia § 296 CSP spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej.

30. Bolo potrebné dať za pravdu súdu prvej inštancie, že žaloba o určenie neplatnosti úverovej zmluvy je žalobou v zmysle ustanovenia § 137 písm. d) CSP, v zmysle ktorého žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

31. Podľa ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru žalobou.

32. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade sa na právny vzťah strán nevzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, keďže v zmysle ust. § 1 ods. 3 písm. b) citovaného zákona v znení v čase uzavretia úverovej zmluvy spotrebiteľským úverom nie je úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, ktorého účelom je nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnosti alebo výstavba nehnuteľnosti.

33. V danom prípade bolo predmetom zmluvy o spotrebnom úvere poskytnutie spotrebného úveru zabezpečeného nehnuteľnosťou, a teda predmetný úver nebol spotrebiteľským úverom, a preto v súdenom spore neprichádza do úvahy ani aplikácia ust. § 11 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch. Keďže osobitný predpis (zákon o spotrebiteľských úveroch), ktorý bez ďalšieho dáva spotrebiteľovi právo domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj určenia, že spotrebný úver je bez úrokov a bez poplatkov, sa v prejednávanom prípade neaplikuje, náležite súd prvej inštancie konštatoval, že takáto žaloba nie je prípustná. Vyriešiť otázku, t. j. spor, či bolo plnené na existujúci alebo neexistujúci záväzok, možno totiž v konaní o žalobe na plnenie (o splnenie povinnosti zaplatiť určitú peňažnú čiastku), ktorá má prednosť pred žalobou na určenie, v ktorom konaní o žalobe na plnenie by sa otázka neplatnosti zmluvy riešila ako otázka predbežná, od ktorej by sa odvíjal úspech žaloby.

34. Neopodstatnenou bola i argumentácia odvolateľa, že v konaní sa domáhali určenia neplatnosti neprijateľných podmienok, keď v tomto prípade podľa jeho názoru nejde o určovací žalobu v zmysle § 137 písm. c) CSP, pričom poukázal i na judikatúru Najvyššieho súdu SR, keď uznesením zo dňa 6. októbra 2020, č.k. 8Csp/200/2018-499 súd prvej inštancie návrh žalobcu na zmenu žaloby - jej rozšírenie i o určenie neplatnosti neprijateľných podmienok, nepripustil a o obdobnom návrhu na pripustenie zmeny žaloby rozhodol i na pojednávaní dňa 06.07.2021, ktorým rovnako nepripustil zmenu žaloby.

35. Odvolateľ v podanom odvolaní tvrdil, že súd má z úradnej povinnosti preskúmať neprijateľné podmienky spotrebiteľskej zmluvy. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že zákon ustanovuje súdom z úradnej povinnosti preskúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, avšak toto preskúmanie je vždy viazané na konkrétny nárok, ktorého sa žalobca domáha, môže sa jednať o nárok na plnenie, na náhradu škody alebo nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. V súvislosti s takto uplatnenými nárokmi by súd preskúmal ex offo neprijateľné podmienky nachádzajúce v jednotlivých ustanoveniach spotrebiteľskej zmluvy o úvere. V predmetnom spore sa však žalobca domáhal určenia neplatnosti zmluvy o úvere v dôsledku existencie neprijateľných zmluvných podmienok, pričom jeho žaloba je v tejto časti s poukazom na § 137 písm. d) CSP neprípustná, a v spore tak nefiguroval ďalší nárok žalobcu, v súvislosti s ktorým by súd ex offo neprijateľné zmluvné podmienky skúmal. V dôsledku tejto skutočnosti by súd preskúmanie neprijateľných zmluvných podmienok vykonal nad rámec predmetu sporu, ktorý je spôsobilý určiť výlučne len žalobca podanou žalobou a formulovaním žalobného petitu. Skúmaním neprijateľných zmluvných podmienok zmluvy o úvere by šlo o konanie súdu nad rámec predmetu sporu, čo by bolo v rozpore s procesným predpisom.

36. Ďalej odvolací súd k veci udáva, že posudzovanie vecnej správnosti uznesenia súdu prvej inštancie o pripustení, resp. nepripustení zmeny žaloby, nepripadá odvolaciemu súdu, ale je výlučne v kompetencii súdu prvej inštancie. Nepripustením zmeny žaloby - rozšírenia žaloby v už prebiehajúcom spore nie je odňatím možnosti konať pred súdom, resp. porušením práva na spravodlivý proces, pretože žalobcovi nič nebráni podať samostatnú žalobu.

37. Za správny považoval odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie i v časti zamietnutia žaloby o určenie neplatnosti výkonu záložného práva vyplývajúceho zo zmluvy o zriadení záložného práva, ako aj v časti zamietnutia žaloby o určenie neplatnosti právnych úkonov dražobníka, ktoré smerujú k realizácii dobrovoľnej dražby, pričom odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti (body 16., 17. a 18.), kde sa súd prvej inštancie podrobne zaoberal charakterom záložného práva, jeho výkonom a dražbou, pričom správne poukázal i na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. septembra 2004, sp. zn. PL.ÚS 23/2014. Pokiaľ má žalobca pochybnosti, či dražobník postupuje pri príprave dražby v súlade so zákonom, je oprávnený podať na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky podnet na vykonanie kontroly v zmysle § 33a a nasl. zákona o dobrovoľných dražbách. Po úspešnom vykonaní dražby sa môže žalobca domáhať na súde určenia jej neplatnosti za splnenia podmienok v zmysle § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, a teda zákonodarca dostatočným spôsobom zabezpečil ochranu práv a právom chránených záujmov osôb zúčastnených na dražobnom procese.

38. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Na ďalšiu argumentáciu strán, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, s ktorou sa už vyporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

39. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, ako i v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania, keď súd prvej inštancie v spore úspešným žalovaným priznal podľa § 255 ods. 1 CSP proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, postupom podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešným žalovaným priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, pričom o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

41. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).